

Istoria „de pe urmă” a lui Iosia

2 Cronici 35.20-27

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 10.08.2021, Actualizat: 10.08.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Cronici 35.20-27

2. Cronici 35.20-27: După toate acestea, după ce Iosia a rânduit casa, Neco, împăratul Egiptului, s-a suit să lupte împotriva Carchemișului, la Eufrat; și Iosia i-a ieșit în întâmpinare. Și Neco i-a trimis soli, zicând: „Ce este între mine și tine, împărate al lui Iuda? Nu vin acum împotriva ta, ci împotriva casei cu care sunt în război. Și Dumnezeu mi-a zis să mă grăbesc. Ferește-te să te împotrivești lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească“. Și Iosia nu și-a întors fața de la el, ci și-a schimbat hainele, ca să se lupte cu el; și n-a ascultat cuvintele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu. Și s-a dus să se lupte în valea Meghido. Și arcașii au tras asupra împăratului Iosia și împăratul a zis slujitorilor săi: „Luați-mă, pentru că sunt grav rănit“. Și slujitorii săi l-au luat din car și l-au pus în al doilea car pe care îl avea și l-au dus la Ierusalim. Și a murit; și a fost înmormântat în mormintele părinților săi. Și tot Iuda și Ierusalimul l-au jeli pe Iosia. Și Ieremia a plâns pentru Iosia și toți cântăreții și cântărețele au vorbit de Iosia în plângerile lor, până în ziua aceasta, și le-au făcut o rânduială în Israel: și, iată, ele sunt scrise în plângeri. Și celelalte fapte ale lui Iosia și lucrările sale evlavioase, după cele care sunt scrise în legea Domnului, și faptele sale cele dintâi și cele de pe urmă, iată, sunt scrise în Cartea Împăraților lui Israel și ai lui Iuda.

Cine era Iosia?

Iosia era împărat peste poporul Israel, mai exact peste Iuda. Căci împărăția celor zece seminții a fost dusă deja cu aproximativ 80 de ani în urmă în captivitatea asiriană. Iosia a trăit în jurul anului 668 î.H. și a domnit 31 de ani peste cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin la Ierusalim (2. Cronici 34.1).

Iosia a fost un om al lui Dumnezeu, deși a trăit într-o vreme în care evlavia și nelegiuirea atinseseră un apogeu înfricoșător în rândul poporului. Și într-un astfel de timp întunecat Dumnezeu l-a ridicat pe acest om, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și a făcut ce era drept în ochii Domnului și a umblat în căile lui David, tatăl său, și nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga” (2. Cronici 34.2). Nu este acest lucru remarcabil? La fel de uimitor este și felul în care Iosia s-a lăsat condus de Domnul - dezvoltarea sa spirituală.

La vârsta de 8 ani devine împărat; la 16 ani, îl caută pe Dumnezeu. El începe să se intereseze de gândurile lui Dumnezeu; el vrea să aibă o relație vie cu Dumnezeu cel viu. Acum el înțelege, de asemenea, că orice nelegiuire, orice idolatrie, trebuie înlăturată - el înțelege că Dumnezeu este sfânt. Așa că a început să curețe țara. Când Iosia a avut 26 de ani, el a găsit Cuvântul lui Dumnezeu (Pentateuhul sau cel puțin a cincea carte a lui Moise - Deuteronomul), care fusese pierdut până atunci. Acum, Domnul vorbește în mod măreț, prin Cuvântul Său scris, la inima acestui împărat tânăr. Iosia îl recunoaște pe Dumnezeu în măreția dreptății Sale, dar și în măreția harului Său. Înțelege că este Dumnezeu lui Israel, Dumnezeu poporului său. Este. Astfel, el aduce binecuvântare întregului popor.

Dar cel mai emoționant lucru este: Iosia înțelege că lui Dumnezeu I se cuvine închinarea. De aceea se spune: „Și Iosia a sărbătorit Paștele pentru Domnul în Ierusalim” (2. Cronici 35.1). Iosia devine un închinător! Și Dumnezeu onorează acest lucru într-un mod cu totul special: „Și

n-a fost Paști ca acesta sărbătorit în Israel din zilele profetului Samuel” (2. Cronici 35.18). Ce mărturie măreață! Cum ne este dat aici Iosia ca exemplu!

Sfârșitul lui Iosia

Dar apoi avem aceste patru versete din 2. Cronici 35.20-24. Aproape două capitole lungi ne arată un om al lui Dumnezeu, un adevărat exemplu de credință. Și apoi patru versete încheie această istorie minunată într-un mod atât de tragic, încât ne vine să întrebăm: Ce s-a întâmplat cu Iosia?

Timp de liniște

Acum, Iosia are 39 de ani. Ultima dată Dumnezeu a vorbit în Cuvântul Său despre mărețul Paște, pe care Iosia l-a sărbătorit atunci cu tot poporul pentru Dumnezeu; în acea vreme Iosia avea 26 de ani. Acum are, așa cum am spus, 39 de ani. Aici avem 13 ani de tăcere. Bineînțeles, este bine dacă cunoaștem timpul de liniște, un timp de liniște cu Dumnezeu. Dar acești 13 ani sunt o perioadă în care *Dumnezeu* este Cel care tace, dacă ne putem exprima astfel. Dumnezeu a relatat atât de multe în Cuvântul Său din viața lui Iosia. Am impresia că Duhului Sfânt l-a făcut plăcere să ne relateze despre asta. Dar acum avem 13 ani, în care El tace. 13 ani în care nu există nimic care să merite a fi menționat de Dumnezeu? Este un limbaj puternic și clar atunci când Dumnezeu tace. Oare și eu, oare și noi cunoaștem un astfel de timp în viața noastră? Un timp, în care Dumnezeu nu găsește nimic demn de menționat? Desigur, nu ni se poate relata ceva din fiecare an din viața unui om al lui Dumnezeu, dar din ceea ce urmează se sugerează că Iosia nu a avut o comuniune deosebit de intimă cu Dumnezeul său în acești 13 ani.

Vrăjmașul

Vine Neco cu întreaga sa armată din Egipt. Bineînțeles, egipteanul, eternul dușman - poate că așa a gândit Iosia, sau ceva asemănător. Și astfel, Iosia și-a mobilizat armata și „a ieșit în întâmpinarea lui” (2. Cronici 35.20). Dar Neco nu vrea nicidecum să se lupte cu Iosia. Pentru că Dumnezeu îl trimite împotriva sirianului și astfel trebuie să treacă prin Israel. „Ferește-te să te împotrivești lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească”. Iosia aude această frază din gura de Neco. Nu, nu pot asta, Dumnezeu nu este cu egipteanul! Dumnezeu este *cu mine*. Egiptul este o țară fără Dumnezeu! Sunt acestea gândurile lui Iosia? Același Iosia, care a plâns de bucurie acum 13 ani, când a găsit Cuvântul lui Dumnezeu, acest Iosia nu mai recunoaște acum Cuvântul lui Dumnezeu, acesta nu-i mai mișcă inima. Iosia, ce s-a întâmplat cu tine?!

Cât de ușor ni se poate întâmpla și nouă să nu mai distingem și să nu mai recunoaștem vocea lui Dumnezeu, atunci când El vrea să ne spună ceva prin cineva - sau poate prin intermediul unui pasaj din Biblie. Într-adevăr, există multe voci de sirenă în jurul nostru. Chiar și în cercurile religioase există din aceia care (după cum ne spune 1. Timotei 4.2) „spun minciuni în fățărnicie”, iar satan însuși apare ca un „înger de lumină” (2. Corinteni 11.14). Și oare nu și comandantul armatei împăratului Asiriei, în acea vreme, în mod mincinos a zis către Ezechia,

strămoșul lui Iosia: „Domnul mi-a zis: «Suie-te împotriva țării acesteia și distruge-o!»” (Isaia 36.10)? Trebuie să fii foarte vigilent și în părtășie cu Dumnezeu, pentru a nu fi dus în rătăcire. Dacă mergem în smerenie pe cale cu Dumnezeu, Îl vom întreba, și atunci El ne va răspunde cu siguranță.

Iosia nu se lasă. Iosia vrea lupta. Dorește el, de asemenea, să-și facă un nume ca erou de război, probabil așa ca strămoșul său David? Așa că se implică într-o bătălie care nu este treaba lui. Stai puțin - este deja scris în Proverbe: „Ca unul care apucă un câine de urechi este trecătorul care se amestecă într-o ceartă care nu-l privește” (Proverbele 26.17). Se mai spune în Proverbe: „Este o onoare pentru cineva să se retragă din ceartă, dar orice nebun se aruncă în ea” (Proverbele 20.3). Ar fi fost mai bine să fi fost ca strămoșul său David în felul în care acesta a mers la război. În 2. Samuel 5.19 citim: „Și David a întrebat pe Domnul, zicând: «Să mă sui împotriva filistenilor?»” Și la numai patru versete mai departe - deși situația de aici pare a fi doar o repetare - citim: „Și David a întrebat pe Domnul” (2. Samuel 5.23). Aceasta a fost adevărata dependență în rugăciune, și Dumnezeu a binecuvântat aceasta. A doua oară, am fi avut cu siguranță înțelegere dacă David ar fi spus: „O, da, Dumnezeu mi-a spus deja data trecută să mă duc, acum situația este aceeași. De ce trebuie să-L întreb din nou pe Dumnezeu?” Dar David este aici un model pentru ceea ce înseamnă smerenia permanentă și dependența de Dumnezeu.

Și aici, de asemenea, vreau să întreb: Ne asemănăm și noi uneori cu Iosia în această situație? Vrem atunci să luptăm cu orice preț împotriva unui inamic, care poate nici nu este dușmanul nostru? O astfel de luptă este atunci ca și cum ne-am lupta împotriva morilor de vânt - noi înșine vom suferi daune.

Iosia și-a schimbat hainele

Acum Iosia face ceva ciudat: se deghizează. De ce? Strategie militară? Teama? Nesiguranță? Nu știm cu certitudine. Dacă ar fi fost conștient că umbla pe calea lui Dumnezeu, nu ar fi avut nevoie să se deghizeze. El nu a primit nicio poruncă de la Dumnezeu să meargă la Meghido; prin urmare, nu putea conta pe protecția lui Dumnezeu. Când facem ceva conform instrucțiunilor lui Dumnezeu sau după sfatul Său, atunci ne putem încrede pe deplin în ajutorul Său, nu trebuie să lucrăm cu înșelăciune sau pe ascuns. Putem proceda în mod deschis și nu trebuie să ascundem nimic. Să învățăm de aici, în comportamentul nostru în lume, în familie, în biserică să facem totul în lumina deplină a soarelui. Apostolul Pavel le spune credincioșilor din Corint, că în ceea ce privește venirea lui la ei el nu a spus „Da” și a gândit „Nu”. Și această franchețe și sinceritate în comportamentul său le pune imediat în legătură directă cu Însăși Persoana Fiului lui Dumnezeu, care nu este „Da” și „Nu” în același timp. De asemenea, el putea să le mai spună: „Dar Dumnezeu ne cunoaște bine și nădăjduiesc că și voi ne cunoașteți bine în conștiințele voastre” (2. Corinteni 5.11). Dumnezeului, care ni S-a revelat atât de deplin în Fiul Său, nu I se poate sluji cu metode de camuflare.

Istoria „de pe urmă”

Acum începe lupta. Este impresionant, nu, de fapt înspăimântător: singurul lucru care ni se

relatează despre această bătălie este că arcașii au tras asupra lui Iosia, și că acesta este rănit mortal. Iosia moare. La vârsta de 39 de ani, viața acestui om s-a terminat. Da, dacă nu mergem pe cale cu Dumnezeu, atunci toată strategia militară, toată înțelepciunea și precauția omenească nu ne pot ajuta. Dumnezeu îl ia din viață, deși era încă în mijlocul vieții.

Atâta timp cât Iosia a umblat în lumina revelației lui Dumnezeu, calea lui a fost ca cea a celor dreți, „ca lumina strălucitoare a dimineții, care strălucește tot mai mult, până când ziua e deplină” (Proverbele 4.18). La sfârșitul vieții sale, chiar dacă el însuși nu era un nelegiuit, pentru el era valabil ce se spune în Proverbele 4.19: „Calea celor răi [nelegiuiți] este ca întunericul; ei nu știu de ce se poticnesc.” În momentul în care începuse să acționeze pentru sine însuși și în lumina propriilor săi ochi, să înainteze călăuzit de propria înțelepciune, pornește pe această cale, așa că vine de la cea mai înaltă strălucire a soarelui și sfârșește în întuneric, fără să-și dea seama ce se împiedică. Nu este exact ceea ce indică Duhul lui Dumnezeu în ultimul verset din capitolul 35, când vorbește despre Iosia că a avut o istorie „dintâi” și una „de pe urmă” (2. Cronici 35.27)? O parte strălucitoare și o parte întunecată?

Este uimitor că toate acestea s-au întâmplat după ce Iosia a avut vârsta de 39 de ani. Numărul 40 este în Sfânta Scriptură numărul responsabilității și al încercării umane. Așadar, această încercare a lui Iosia a avut loc chiar la sfârșitul ultimului an din „perioada de încercare de 40 de ani”. Și poporul lui Israel a trebuit să rățească prin pustie timp de 40 de ani, iar la sfârșitul lor a venit pentru ei ispita lui Balaam, care a dus poporul la păcat (cu femei străine și cu jertfe aduse idolilor), iar poporul a eșuat lamentabil. Ezechia avea de asemenea 39 de ani când a venit marea încercare, atât cu atacul din partea regelui Asiriei, cât și cu boala sa fatală. Nu dorim să condamnăm comportamentul său în timpul bolii, dar cei 15 ani care i-au fost acordați nu au fost neapărat o binecuvântare pentru el. Printre altele, el l-a născut pe Manase, care din nou a sedus poporul în idolatrie și a eșuat complet cu emisarii împăratului Babilonului. Așa s-a îmbolnăvit în al 39-lea an al vieții sale. Cu toate că Așa a fost un exemplu în multe privințe, el nu a căutat fața Domnului în timpul acestei perioade de boală. Și el a eșuat la sfârșitul vieții sale. La fel și Iosia; și el avea 39 de ani, așa cum am spus!

Care este situația creștinismului? Și noi ne aflăm la sfârșitul unui timp de probă; vom eșua și noi? Poate că Domnul va veni anul acesta. În acest caz am fi și noi din punct de vedere spiritual în acest al 40-lea an de viață (vârsta de 39 de ani). Satan știe că mai are puțin timp la dispoziție. Așa că și astăzi el depune tot efortul pentru a ne ispiti. Este foarte grav faptul că scrisorile deschise din Apocalipsa 2 și 3 nu se încheie cu Filadelfia, ci cu Laodiceea. La fel și creștinismul, cel puțin în general, va eșua și a eșuat la sfârșitul perioadei de testare. Aceasta ar trebui să fie pentru noi toți un exemplu de avertizare, și să ne rugăm Domnului să ne dea mai multă credințioasă față de El.

Este deosebit de mângâietor, atunci când vedem că suntem de partea Aceluia care, fiind Singurul complet lipsit de orice eșec, a rezistat în timpul încercării. Domnul Isus a stat 40 de zile în pustiu și a fost ispitit acolo de diavol, iar în final satan vine apoi din nou cu trei ispite deosebit de severe. Va eșua Domnul acum (Luca 4.1-13)? Nu, El rezistă ispitei și intră în casa celui tare, îl leagă pe cel puternic și îl jefuiește de bunurile sale (Marcu 3.27). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi suntem de partea Învingătorului și am primit viața Învingătorului!

Odată cu Iosia, Israel (Iuda) pierde pe ultimul împărat al său temător de Dumnezeu. Înțelegem că poporul plânge și se lamentează pentru Iosia. Când privim istorisirea în acest fel, aproape că ne vine să plângem cu ei. Bineînțeles, știm că Iosia este în paradis. Domnul i-a văzut credința și l-a salvat pentru veșnicie. Dar mărturia de aici de pe pământ, la care Iosia a fost chemat, a luat sfârșit brusc. Dar nu vrem să uităm că și pentru Iosia toate lucrurile lucrează împreună spre bine, căci Dumnezeu a folosit această cădere a lui Iosia, pentru ca ochii lui să nu vadă nenorocirea care avea să vină asupra lui Iuda, pentru că poporul în ansamblul său nu se întorsese înapoi. Dumnezeu l-a luat la Sine, ca să spunem așa, înainte de judecăți, așa cum El a anunțat acest lucru și în 2. Cronici 34.28.

Încă o dată, să luăm această istorisire ca pe un avertisment de a nu uita niciodată ca la întocmirea planurilor noastre să căutăm părerea lui Dumnezeu în rugăciune și în citirea Cuvântului Său.

Tradus de la: [Josias "letzte" Geschichte](#)

Traducere: Ion Simionescu